

Een gek mens voor de deur

'De bel gaat,' zegt Mees. Hij kijkt door het slaapkamerraam naar beneden. 'Kom eens kijken. Er staat een gek mens voor de deur. Ze heeft een grote pukkel op haar neus.' Nu ziet Moontje haar ook. 'Ze lijkt wel een heks,' griezelt ze.

Er wordt nog een keer driftig gebeld. Dan horen ze dat tante Tivoli de deur opendoet.

'Goedemorgen,' zegt tante vriendelijk.

'Ook goedemorgen,' zegt het enge mens bits. 'Mijn naam is juffrouw Pin. En ik kom ze ophalen.'

'Ah, de oude kranten, natuurlijk!' roept tante Tivoli.

'Ogenblikje, dan pak ik ze even. Ze staan in de kelderkast. Maar het is wel een hele stapel, hoor.'

'Ik héb het helemaal niet over oude kranten,' zegt juffrouw Pin. 'Ik heb het over de kinderen die hier wonen. Ze gaan met me mee naar het kindertehuis.'

'Wát...?' roept tante Tivoli verbaasd. 'De kinderen...'

'U hebt me uitstekend gehoord. Ik ben juffrouw Pin, de directrice van kindertehuis Pin en Co. En ik heb geen zin om alles twee keer te zeggen. Komt er nog wat van?'

'Maar...' stamelt tante. 'Dat gaat zómaar niet. Mees en Moontje zijn hier al vijf weken. Hun ouders zijn voor hun werk een jaar naar het buitenland en de kinderen wonen zolang bij mij.'

Juffrouw Pin steekt haar neus in de lucht. 'Kunt u dat bewijzen?' vraagt ze streng. 'Hebt u een papier met alle stempels en handtekeningen? Hebt u toestemming van de burgemeester gekregen om twee kinderen bij u te laten wonen?'

'Nee,' zegt tante. 'Ik heb dat gewoon met de ouders van Mees en Moontje afgesproken.'

'Dat is dan heel jammer,' zegt juffrouw Pin. 'U kunt niets bewijzen, dus neem ik ze mee.' Ze haalt een boekje uit haar tas en zegt: 'Artikel 10 - punt 9. Lees het zelf maar als u het niet gelooft.'

Juffrouw Pin duwt het boekje in tante Tivoli's handen.

'En nu wil ik thee,' zegt ze. Ze stapt langs tante heen en gaat binnen op de bank zitten. 'Zónder suiker, niet te veel melk graag en één koekje.'

'Eh... natuurlijk,' zegt tante verslagen. Ze neemt het boekje mee naar de keuken en zet een ketel water op het gasfornuis. Dan gaat ze naar boven.

Mees en Moontje zitten somber op bed. 'We hebben het al gehoord,' zegt Moontje treurig. 'Moeten we écht met dat gekke mens mee?'

'Tja...,' zegt tante. 'Hier staat het in.'

Tante wijst op de regels in het boekje. Ze leest eens goed wat er staat. Dan begint ze ineens te lachen. 'Ik weet iets,' zegt ze. 'Kijk, hier staat het: zieke kinderen mogen niet naar het kindertehuis Pin & Co in verband met besmettingsgevaar. Dat is de oplossing!' zegt tante triomfantelijk. 'Zieke kinderen worden dus niet toegelaten in het kindertehuis van die juffrouw Pin.'

'Maar we zijn toch niet ziek?' roept Moontje.

'Nou én?' zegt tante. 'Dan máken we jullie toch gewoon ziek! Dan kunnen jullie voorlopig niet met dat mens mee en hebben we tijd om een oplossing te bedenken.'